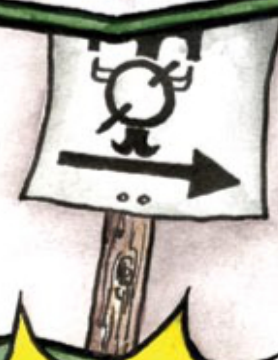

TRAPSAVEC

28

51.
ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE

BÁBOVKA

„Slyšel si už o tom?“ zeptal se čtyřicetiletý František Plachý zvaný Fany svého kumpána, stejně starého Tomáše Nového alias prostě Toma uprostřed Krkonošských lesů.

„O čem zase?“ zabručel pod vousy unavený učitel češtiny, který byl na takové otázky už vyloženě alergický. Na čundr si jel odpočinout. Ne proto, aby byl i pod baldachýnem stromů bombardován hloupými otázkami. Těch měl dost. A to mezi jeho žáky a Fany byl zhruba pětadvacetiletý věkový rozdíl.

Fany i přes otrávený výraz Toma – ten měl přeci jen dost často – začal chrlit: „O tom, že se tady ztrácejí trampové.“

„Kravina,“ ucedil Tom.

Od té doby, co Fany začal chodit s policistkou slýchával Tom takové věci často. Fanyho až nezdravě přitahovali podobné zmizení a loupeže, že se Tom občas bál, aby jeho kamarád neudělal nějakou blbost. Ale vzhledem k tomu, že Fany dělal na poště, tak jediné, co by se mohlo záhadně ztratit byl balík. A na to tam byli určitě jiní experti.

Fany chtěl zrovna namítnout, že si o těch zmizení přečetl ve spisu, co si přinesla Markéta z práce, ale zarazil ho Tomův zničený pohled. Moc dobře věděl, že hádat se s jeho nejlepším kamarádem předtím, než má vypitý kafe se rovná smrti, a tak radši počkal.

Když byla dvojice plecháčků zalitá po okraj vodou a tábořištěm se linula vůně kávy, tak se Tom konečně uvolnil. Spokojeně usrkl balzámu na své nervy. Posilněn se odhodlal pokračovat v rozhovoru. „Hele, Fany, kdyby se ztráceli trampové, tak by o tom určitě někde mluvili nebo aspoň psali. Minimálně by nám to řekli na osadě. Ale tam se nikdo nezmínil o ničem jiném než, že tady chodí ten nováček od strážců, co si nepamatuje, kde končí oblast.“

Fany přijal svůj otlučený plecháček. „Asi máš pravdu, Tome.“

„To bych řekl.“

Sotva to Tom dořekl, tak se někde z dálky ozval hrom. Nebe zaburácelo a kamarádi si vyměnili pohledy.

„Vzal si celtu, jak jsem tě prosil, že jo?“ zeptal se Tom.

Fany nejdřív zbledl, pak zrudl a nakonec sklopil zahanbeně pohled na plecháček s kafem. Pro Toma to nemohlo být víc výmluvnější.

„To si děláš- Sakra, Fany! Měls na starosti jednu věc! Jenom jednu věc!“

„Ale já koukal na předpověď a...“

Tom zaúpěl. „Jsme na horách!“

Děšť pořád sílil.

Tom s Fany bloudili lesem už nějakou tu chvíli a pořád nemohli najít nic, co by jim posloužilo jako přístřešek. Byli promočení na kost a Tomova nálada nebezpečně rychle klesala pod bod mrazu.

Bylo to tak zlé, že když Fany zahlédl mezi stromy světlo, tak div nevyskočil radostí pět metrů do vzduchu.

„Podívej!“ Ukázal nadšeně mezi stromy, kde se s každým krokem objevovala víc chalupa. Mnohem hezčí, než příslib sucha, byl ale nápis, který hlásal, že tohle není jen tak ledajaká chalupa uprostřed lesa. Ne, tohle byla-

„Hospoda!“ vykřikl Tom a už se hnál ke dveřím.

„Hospůdka,“ zopakoval Fany s úsměvem někoho, kdo se jen o vlásek vyhnul zaškrčení rukou svého vlastního kamaráda. „Pivo a sucho.“

„Ty mi za tohle všechno dlužíš těch piv aspoň pět,“ upozorňoval ho Tom, který už si vyhlédl stůl nejbližší výčepu.

Fany ze sebe sundal promočené svršky a namítl: „Kdybych nezapomněl celtu, tak bychom teď seděli uprostřed lesa a o nějakým pivu bychom si mohli nechat leda tak zdát.“

Jen co jim příjemná hospodská donesla první dva kousky, tak byla Tomova špatná nálada pryč. Jedním šmahem vypil půlku půllitru a už objednával panáky rumu.

„Zelené oblečení, batohy a velká chuť na alkohol,“ zhodnotila hospodská. „Nejste náhodou trampíci?“

V ten moment se na Toma a Fanyho podívala celá hospoda. Celá – teda... Spíš těch pár chlapů v monterkách a jedna rodina s dítětem.

Toma to přirozeně znejistilo, ale Fany si buď ničeho nevšiml, nebo to ignoroval a zvesela odpověděl: „To budeme my. Tady s Tomem jsme chtěli strávit víkend v tichu lesa, ale ten zpropadenej déšť nám to překazil.“

Hospodská před ně postavila platíčko s panáky. „Na účet podniku. Přece vás nenechám nastydnout.“

„Jste moc laskavá.“ Tom si vzal rum. „Tak na to, abyste nás tady nechala přespat?“

Žena se zasmála, ťukla si s nimi a vyklopila do sebe panáka. „Samozřejmě, že vás tady nechám přespat, zlatíčka.“ Mrkla na Toma.

Jen, co odešla za bar, tak se Fany naklonil ke svému kamarádovi. „Viděl jsem právě to, co jsem viděl?“

„Nezačínej,“ zavrčel Tom.

„Jen klid.“ Posunul před kamaráda pivo. „Já jen, že ses jí líbil.“

„Rozhodně ne.“

„No, jak myslíš, kamaráde,“ pokračoval Fany s ještě širším úsměvem. „Ale díky tvým modrým očím máme na noc přespání v suchu. Takže ti děkuju.“

Interiér hospody tonul ve tmě. Jediný zvuk vydávala dvojice trampů zabalených ve spacácích před barem. Jejich chrápání přilákalo hospodskou Jarku, která na prst otevřela dveře s nápisem: *Kuchyně – Nepovolaným vstup zakázán.*

Ta cedulka tam nebyla jen tak. To muselo být každému jasné od momentu, co se spolu s Jarkou dostala do výčepu *ta* vůně.

Nebo spíš ten podivný zápach nebezpečně připomínající shnilé maso.

Hospodská Jarka potichu došla k nejbližšímu z mužů. Ze zástěry vytáhla metr a začala Toma přeměřovat. Už když ho poprvé uviděla mezi dveřmi, tak jí bylo jasné, co s ním provede.

Ještě nebyla hotová, ale v duchu už slavila. Tramp byl tak akorát veliký, aby se vešel do jejího pekáče. Nerada je porcovala – vyteklo by z nich moc šťávy a byli by tvrdí. A Jarka se svýma zubama... Radši tomu předejít.

Tenhle je ideální, pomyslela si a ještě honem změřila toho druhého. Ten se jí tolik nelíbil, ale musela brát co bylo. Od té doby, co si trampové začali šuškat mezi sebou o ztracených kamarádech, pro ní bylo obtížné sehnat takhle hezké kousky. A tihle dva jí spadli přímo do náruče!

Zamnula si spokojeně ruce a tiše se odplížila do kuchyně.

Guláš se sám nezamíchá.

Toma probudil uprostřed noci táhlý skřípavý zvuk. Omámeně se posadil a rozhlédl se po hospodě.

Z konce večera si pamatoval málo. Padlo tam pár piv a neurčitý počet panáků, ale zase jich nebylo tolik, aby ho nemohl vzbudit ten zvuk.

Pohled mu okamžitě padl na bábovku, kterou donesla hospodská, když se jí Fany zeptal, jestli náhodou nemá něco k pivu. Čekali utopence nebo aspoň nakládaný hermelín, ale ta prokletá ženská přinesla bábovku.

Tom jenom ze slušnosti ochutnal, ale Fany spořádal skoro půlku. Nebylo divu, že teď chrápal, až se trámy otrásaly.

Zrovna když chtěl Tom ten zvláštní zvuk připsat alkoholu, otočit se a zase si lehnout, tak se ozval znovu.

Skřííp.

Co to sakra je? Pomyslel si Tom. Moc se mu nechtělo vylézat ze spacáku, aby našel původ toho skřípání, ale močový měchýř ho už celkem tlačil...

Bylo na čase najít záchod.

Byla tma a Tomovi se nechtělo hledat baterku, a tak zamířil k prvním dveřím hned vedle baru. Kdyby něco viděl, tak by nejspíš nevešel do dveří s nápisem: *Kuchyň*, ale Tom nic neviděl.

Kuchyně byla osvětlená jen světlem z digestoře. Tom už se chtěl otočit a jít hledat jinam, když mu pohled padl na hrnec na plotně. Právě z něj vycházel ten zvláštní zápach, který ucítil, jakmile otevřel dveře.

Neměl v povaze strkat nos, kam neměl, ale ten zápach byl natolik zvláštní, že v Tomovi probudil zvědavost. Pomalu a obezřetně aby náhodou nevrazil do nějakého kuchyňského náčiní, se vydal ke spodáku. Obsah hrnce bublal a vypadal jako-

„Guláš?“ Zmatený Tom vzal vařečku a zamíchal tekutinu v hrnci.

Vypadalo to jako guláš, ale rozhodně to tak nevonělo.

Jak tak míchal guláš, tak na hladinu vyplavalo něco, co Tom nečekal ani v těch nejdivočejších snech.

Bylo to lidské oko!

„Do hajzlu!“ Upustil vařečku a pozpátku vyklopýtal z kuchyně.

Okamžitě začal třást Fany. „Vstávej, sakra!“

„Co se děje, Tome?“

„Ta ženská nás chce sežrat!“

„Cože?“ Fany úplně ignoroval zděšení v Tomově hlase a převalil se na druhý bok. „To jsou ale blbý vtipy uprostřed noci.“

„Vstávej, kruci! Musíme zmizet než si pro nás-“ Tom se zarazil uprostřed věty, protože ticho noci protnulo to zvláštní skřípání. „Slyšíš to?“ zeptal se Fanyho.

Ten se pomalu posadil. „Jo. To zní, jako když někdo brousí nože,“ řekl úplně v klidu. „Markéta-“

„Mlč, sakra!“ Zacpal mu pusou. „Kdo si asi tak brousí nože ve čtyři ráno? A kdo má v kuchyni guláš, ve kterým plavou oči?“

Fany nejdřív pokrčil rameny, pak zbledl a nakonec se roztřásl a vytřeštil na Toma oči. „Cože má v kuchyni?“

„Padáme odtud! Hned!“

Tom nacpal Fanymu do rukou bundu. Rychle na sebe hodil svou a už tlačil kamaráda ke dveřím se slovy: „Pohni.“

Vyběhli do prudkého deště. Bylo jim to ale úplně fuk. Cokoliv – i ten déšť, co je sem dostal – bylo lepší, než zůstat v té páchnoucí hospodě.

Hospodská Jarka byla totiž...

„Kanibalka!“

To byla první slova, co na nového příslušníka Stráže ochrany přírody Václava Jiříčka vyjekl jeden z trampů, na které narazil uprostřed chráněné oblasti.

Jiříček vůbec nechápal, o co jde. Jestli to mě být nějaký vtip, tak ho nejspíš nepochopil. „Jaká kanibalka?“ zeptal se nakonec, když ho pustili ke slovu.

„Ta hospodská,“ vykřikl druhý muž v zeleném. „To kvůli ní se tady ztrácej lidi!“

„Vůbec nevím, o čem mluvíte...“

Jiříček ani nestihl dodat pánové, když oba trampové, ze kterých byl dost cítit alkohol, začali jeden přes druhého vykřikovat něco o tom, že je chtěla nějaká žena sníst a pak něco o bábovce a nějaké Markétě.

Jiříčkovi z toho šla hlava kolem. Sebral veškerou autoritu, kterou jako strážce měl a řekl: „Chlapy, já chápu, že se každý rád napije a někdo si u toho vymýšlí. Ale tohle je fakt moc.“

Trampové mu zase chtěli skočit do řeči, ale Jiříček byl rychlejší. „Navíc v téhle části lesa není žádná stavba. Natož hospoda.“

Zelení mužíci se na sebe podívali, zbledli a vyběhli po červené do nejbližší vesnice.

Jiříček jenom zavrtěl hlavou, zatímco se za nimi díval a zamumlal si spíš pro sebe: „Podivíni.“

Próza do 23 let

2. místo – Linda Kastlová